

פִּירָרְתִּי שְׁלֹחַת

הו. קארל קדרנייט, אמן, בוני בימולות היחיד אצלו היה להם ה-„פאקלט“ כפרוטוטיפום, אך אין לתלות בשלונות של תלמידים ברובם. הזכרוני ההפסד הנוראה לי במחנה שהאחד, שהוא תלמיד רDOI לרבות אברהם שבדרווין, לא בנה לו בית קבע שלו והוא נוד בכל האכסניות. דבריו ההגנה שלי לא נתקבלו על דעתו. אדרבא, בברותו הטריד כל חומרדייננו. לדבריו, אין לשער גודל הסכונה הצפואה לעומך על בימתה שהלא שלו בלבד. ועקרת הסכונה במתה שעמידת קבע כזו מגלגת את מרירות ההכרה של עמידת הבודד באמתו כדי היפוכה — ההנחה לחיות האזדק האחד מתחילה כאילו לשמה לרבבי החטאיהם והחותאים, שככל מה שהם מתרבים צדי קחו מתגברת. גלגול־הרגשה זה מתעצם כל מה שקריאת־הבודד היא יכולה על אוניות ערלות. באפס־החד — ועוד אין ממש מושג ענוגערשאפט של יהודים ספרדיים — היכולת לחדר כוחו של הבודד הוא נושא המוכיחה הלהט במחסן באשפת־פשעים וועמו והוורתו מתגורר נימ לחיטופלי־חטאיהם קטנים.

שלא צפוי בא כען המשך לדברים אלה עם שיחת־ארעי על פסיביזוניסטים אכוורים יותר, מוטמיטים יותר — זכרו שריפת נשים החשודות בכישופים — קונגפט", כי בהיותו קומיסאר למשפטים במשפטת המועצות נודע לו עניין שגנת בית דין, שאפשרות ביטולה הייתה תליה בשערתאותו, אותה שעה היהת המדינה וממע שלחתה נתנות בנסיבות צוררות, רחבי־רוסיה לנדרלמוסיה אחת, הדרכיהם משובשות, לסתים ומרצחים מתהוללים וכל המשטר הצעיר עלול לחתופה — וקומיסאר המשפטים רואה כאילו את חמץית התעודה המכרעת שלו ושל הממן שלא בהצלת היו של אדם אחד, שדייניות שוגדים עופדים להמיתו ולשם הצלתו הוא מוכן ל特派 את מגנונגה של המדינה נה בילה, הצריכה עצמה הצלת, עתה ניסיתי להערים על איש שיחי והעמדתי עצמי מגלגל על הקומיסאר. הקפיד עלי אמר: אין לנו נבחנים אלא במקרה הקונקרטי, במסירות האחרונה לפרט שהוא כקיזוז של כל־ענינים, של עולם מלא. דונקישוטיות כזו היא מבחני אמתנו. ווולטיר — בחינתו הייתה לא בספרייה המכשלה והשירת, אלא במלחמה האמיצה לנאים על לא עול בקהלת. רוב עיזותים נעשו אז בזרפת בידי דיינים ובתי דין, מהם קשים יותר, אכוורים יותר, מוטמיטים יותר — זכרו שריפת נשים החשודות בכישופים —

(בailו מאמרים נשמעו או דברי התרסה על השימוש בפסיבודוניים. היה גם מי שמספר את העניין במין השקפת עולם וראה את גילוי הפסיבודוניים כפיסגת העוז האורתי). הוא כידוע, עיקר כתיבתו הייתה בקיצוריismo והעלמו. שאל בשוק: אתה יודע قوله? החלה לפורטם ובכללם הוכרתי גם את תורתה אפורה. אם לא אטע חתום בה רשותה אחת בלבד. שאלתי לסייעו של שמי העלם זה. הראה באצעע על שערותיו, שהיה כען האפר. שאל: וכייד פירושו אחה? עניתי: לא פירוש אלא אסוציאציית ציה — פעל דגרוז. ככלומר, צבע האפורה של בגדי-חיה. המסתערת להם שיובילו בנוף הסביבה ולא יראו לאיבר. הוסיף: בעצם אין האסוציאציה הוא חביבה עלי, לא ר' שהמודים מבליעים את יתרותם של לבושים בא הצבע הזה וממשמשו אותו עד תום. זקף בי עיניו וכיוון, דרך שאלה אילמת, את אצעען כלפי עצמו. ככלומר, שהוא שואלני, אם בקשתי להרמזו על עצמו, וملابעי להזכיר ריחני שאшиб לנו, אמר: אף על פי כן זה צבע נחמד, לצערי לא הצליחו בנסיבות. עיני חיליל אפורה (משיחות אחרות הבנתי שכיוון לנשינו בגבעת השלושה). אהיה קצת אפורה. נאחותי בעדינות מסווגת בדבריו, המשכתי את המסלול וזכיר על קצת שכוח-בקרטון אין מעלים מעינו קלקליזאלכות ומען שיט שבידי הגנרגאליטים הממונה עליו ושבידי המוני החילילים הכהופים לנו, ומהתגשות שבין בקרתו למשמעות גובי רת המשמעת. וכך באו טירادات של עלי הקשי של דברו בשם פידמה ופסי עה אהת — והרי שוב פולמוס על בימתי יחיד. עתה אז דרך לעג גלו, היה בברורו מחות-התקפה.

ועם כל זאת הייתה בי משומיטה ודו-אות, כי בימתו סופה ליקבע ברשות הרבים כבימתו שלו בלבד ושהי יבוא מלא-גילוי. לבוגר, שהיית רוחוק מבלטנות ימולמוס-התגנאות בתכילת הריך חוק, שם שהיית רחוק מהתחנוקות עצמית ברגעו בקידומם הבאות — וראנו בלבוקעה קטנה שלנו, בחונך אינה בשירות ובלחמה שאותה עשו בתחום הנרחב של הבעיות הכלליות, אלא במתה שעשית ענינה של ההגנה על אותה מס' פחה עלובה כמרכז לעצמן (אותם הימיטים עסוק במשפטות עולמיים, שאיזה שיטות של אחד המוסדות שלנו גרמה לה סכנת נירוש בגורחת השלטונות העניין נעשה אלו בשאלת היה — כמה פעמים הלק לבקר בדירת המשפטה, פונה למוסדות פירוט גם כמה מאמרים, עשו ענין לדבר היום). המפנה המჭיע של החלטה גרם לו מעט מבוגת. הייתה בו בישנות, שהיא אמת-המוכות. ענה: אולי כן. הסלמי שאלת: וברטין? נקמתה לחו' מחוור לו: איך ברטין? הימי במנצח: נגה, זה לבורי-הבא שב-סרג'נט גרייש'. חזק מלא פה, ככלומר, חזק היה משפטינו החסומות: זו ביסט גוט. אך לסota צrisk היה לבודות לי גישה כוה' לאחרונה היו חילופי דברים על חווירנו של ריכוד-בר הוטמאן "דוד הא-עיר". אמר: קראתי בקושי, אף על פי שניי פודה, כי זה היה צולמי. עתה נשמעים לי הדברים ככליפות דבריהם, בחדים רחוקים. שאין בהם ממש, כדי לוט. תעודת גורל היסטורי — טוב, אבל לשם מה האשתנשנות הוא? עדרותי על דינע הקשה ונגעתי בבעיה המברחת את העלילה — בעית הנאננות. נתקע לעניין אחר — היה לפניו כתב יד. חשבתי שהשתיה נפסקה. אך פתחם הרים ראשו אמר: גם נאמנות אינה מלא רעה, אך הנה היה האיש בינו. אמרת, בא בימים שאין בהם רוב נתת, ימים של רציחות, שריפות. ישב בינו ימים לא רבים יהלן. תאמר זקן האיש, והרי גם צערדים ממנו באו ישבו עמנו מעט, וחלכו. שלוט אש, ג' שניואר. אתה לא נעלבת? הרי אתה מדבר על נאמנות. בעצם ימי נעלמות באללה הולכים?

זהו הנאםן, אפשר כי אינך שאלת וזהו היה רשאי לשאל שאלת זו,

הוכרטתי כי בברורו בעניין בימתייה היה מוחם התקפה. וראויים הדברים להדגשתו, שכן למדתי ממנה שהתקפה כזו יותר משחיה מכוונת כלפי יריבו היא מכוונת כלפי עצמה. פעמים הרבה והקיצ' ראה קרא מאמריהם שלו וראה הרצאות המלוכדת הענינית, ולא ידע כי הוא קורא פרק בביוגרפיה של הכותב. פעם אחת שאלני: על שם מה אתה נהג בדבריו הפלטוט שלך לעסוק במידה יתרה באנדרט ישראל" ובכלל ענייני דת ואנושי דת? ענית מה שעוני. אמר: למה חרmeta אותו הנגד את האמת, אם אין זו ואצלילו נונג לוכיה אם עצמן? לא יכולתי להכתיש, אך שאלתי: מני לך? הראה על ספרו "בימי מבוכת", אמר: אתה רואה את שם הספר ואתה יודע מה כתוב בו אבל באמת יותר משיש בו מלחמה בברית שלום" וכדומה יש בו מלחמת מחרוז במחברו. ועוד כמה נאמן בוה לעצמו הבוני מדבריו ימים לא רבים לפניו מותו. חור על מה שאמר אז כמה פעמים: עתה אנו צומדים במלודורט מגודלת של מאורעות תרפ"ט והזאתיהם, לפי שעה אנו בסידור מה של המערכת הראשונה — מאורעות הדמים בשיעור מוגדל, אחדית תבאל המערכת השנייה — ועדת-ישואו בשיעור מוגדל, אתרית המערכת השלישית — ברית שלום" ורבינוינו בשיעור מוגדל. הוסיף: גם "בימי" בשיעור שלום". צחק: מלאכי שוב אינטקיימן הדgesch הצעה, מכל ושוב עמדתי על על פרויד: הגו

לא ידעת ונסעה איני ידע להלן דעתך, אם הייתה זו לו חולשה או גבורה — הוא לא השיח מלוא-מר�, אך בין אם רפשוון הוא ובין אם כוח הוא, כאן וכך לא נעלר קו הגבול. לא המתיק לעצמו את חריזות את ריוות-הפטצע, שבין מרין ההוצע ושיתו הכלוא. לא החיר כמלואו חסיט מכאב-המתיחות. היה ענו מדיניאן להמשל עליו את האגדה על המלך שהיתה לו מתמי-פלאים לעם לעונת-דיו לנפשו. לא היה בידו מתח פלאים לשעשע את העם, אך גם בהשך קותו אותו מירמה היבית לעצמו את המשרה המרה מכל מר. אמר: אני חושב שראי לומר את כל האמת, רק מי שיכל לשאת בה חייב לדעת אותה. נדרך مثل הזכיר רופא שיש חולית שאינו רשאי לגלוות להם כל האמת על חולים. לפי שדרשו נשמע ברשות-הרביבים ובשיט-הרביבים ראה עצמו מתוויב ברוב תרמלה ואם ברו נראת כמניגת גמישה של אופיציו ואופיציו, הרי תוכו היה מתחיות פנימית רב-יסורית.

זכורי שיחות על בימתייה. שעה קצרה ביקש גם לבנות בימה כו, שאל לפשר-כשלונם של נסיבותו כאלה אצלנו — חכונה ללב חדש, "סדן", "מחיה", לא הסתפק בביורו, כי על הבימות האלה עבדו אנשים שייתר משתובה להם האמירה: כך אני אומר, חשובותם להם האמירה: כך אני אומר, כשם שלא הסתפק בחוסת-ביבורו, כי הללו הכספיים המニアרת הפטיבורי-גבואית, סופה לחתם המニアרת הפטיבורי-גבואית, סופה טירופידוריים או פחاطיקת מסוגננת. דימתה למצוא כשלונם בעצם-מהותה של בימתי יחיד. ריאתי דאיתן לעצמי לתגן על אהבתו ראשונה שלי — ה-פָאַקְלָה של

פִּירָרְתַּה

לְשׁוֹן הַחֲרוֹת

דונינים שלוי היה מ. בן, מהבעת פניו
לא ניכר, שנחה דעתנו.

מקרוב ומרחוק וכונסתו בנקודות הלב; לא אילולא צמד האיש הזה מהורי דבריו
בערב יובל השמנים של פרויד זירז; לא היו כובשים הדעמוק לעצםם. קורי נעשה לו קצת כבוד, אנו חיביטים בכך.
נואל חפצינו, שאינו דומה עליה דבק
אייז אפשר שהרגישו בכך אך לא ידע תימיט תיאי כידוש, יטם מרימות לנו.
רציחות בדרכיהם, שריפות בכפריהם, השען על כך.

תולות יצרי שנאה ותרס. פקפקתי, אם אדרבא. לא מעטים שבאו למחיצתו
בימים כאשרה תھא הדעת וחגזה לשמה
על רגלה אחת. נפטרו בהודית
וחבה על כשרונו ובכרטינה על נפשו
ליוסתגבורות של האדם הנעלם במקמתה.
אך הוא עמד בינו לביןם, כאלו ביקש להאר
שאיננה. אם יש מעויליאמת הם מון
רבים העלים — כי רבו השיחות, ביחס
באחינו חרד קטן שלו, שכשנודמנו בו
כלפי פניט, נברך בפיגועתו גם מי שלא
הורגלו בו, חושש מפיגועה בכבודו זולתו
שנים מילאו כמעט כל הלילה. ועם זאת
אני מרים אלא עלים מעטים, מכל
לבור בהם, מן הבא ביד. הרוי עיקר
הוא לי הו, שנטרד ואינגע ואילו
שיחה שותפה שנים ומילא אתה
מדבר בר עצמן, כלומר, بما שהוא
כאן טפל לעיקר. ודזוק בשיחות אלו
הייתה צפואה יותרת הפגם זהה — כי
הוא היה בשיחה יותר און מאשר פת

הזרה, כאמור, קטן היה. תחילת על
הגג בקרון רחוב אלנבי וסדרות רוטשילד,
אתה כך במצונות עובדים אשר ברחו
מיאס, לא דמי בו בוגר או לא

להיות כתהנת-תופס הקולטה רוב קולות
בימים כאשרה תھא הדעת וחגזה לשמה
על רגלה אחת. נפטרו בהודית
וחבה על כשרונו ובכרטינה על נפשו
ליוסתגבורות של האדם הנעלם במקמתה.
אך הוא עמד בינו לביןם, כאלו ביקש להאר
שאיננה. אם יש מעויליאמת הם מון
רבים העלים — כי רבו השיחות, ביחס
באחינו חרד קטן שלו, שכשנודמנו בו
כלפי פניט, נברך בפיגועתו גם מי שלא
הורגלו בו, חושש מפיגועה בכבודו זולתו
שנים מילאו כמעט כל הלילה. ועם זאת
אני מרים אלא עלים מעטים, מכל
לבור בהם, מן הבא ביד. הרוי עיקר
הוא לי הו, שנטרד ואינגע ואילו
שיחה שותפה שנים ומילא אתה
מדבר בר עצמן, כלומר, بما שהוא
כאן טפל לעיקר. ודזוק בשיחות אלו
הייתה צפואה יותרת הפגם זהה — כי
הוא היה בשיחה יותר און מאשר פת

הזרה, כאמור, קטן היה. תחילת על
הגג בקרון רחוב אלנבי וסדרות רוטשילד,
אתה כך במצונות עובדים אשר ברחו
מיאס, לא דמי בו בוגר או לא

ג. נושא שיחותינו מוכן שהשיחות לא
יכללו לפסות על אהבה המשוחחת — על
נות עוקרים לשונו? והנה פרויד עשה

גדולה מזו — הוא גילתה את המתרפים האiomים האלה בנטישת האדם — מה פלא שקולו נבלע בהמולת הילעג של מאשרי העמים המתעניים, בחמלות היהירות של הבוטסערויסטר. והרי הוא ניבא את תגבורת האינטינקטים האפלים וסכנותם אם תרגם את לשונו המתוגנת, המדעית, לשפט התובחת, וראית אותו כקורע הפר גודים תדקים של הדימוקרטיה, הליבeralיזם, כמבר עלייתם של סטאלין, היטלר, מוסוליני, פמל פחה, של המוניות האומות והשחור. דיביך, שתקוביל חמנת האופטימיזם המתוק, והמנוחה שביהם, בספורת החביב עלי — שעשויל הלשון כבבואה הנאמנה ביותר של מגנוגני הונש. פעם אחת עוררתי על חילופי האותיות הגורמיים לו לחשד שidea שווה. העירוזים: ושם באמת החשד הוא איבר של השותה, לפחות גודל התריסרים בפניז. אמר: בעצם כלל בפ-

- עמלות ממחבוא האויב שסתדר לו בנות מאחורי שומרי המבצר. לא כמעט אשםה הדתעלמות זו, שהמבצר ותבקע עם מלחמת העולם ונחפור כמאלי בעלות עליון הדזיניגיסתחנים של דורנו.
- ד.

היו גם זיכויות על ספרים, כשהדעתן חוליקות. בייחוד אמרוים הדברים בספר רים בלטריטיים. היה קורא שקד ואולי מן היהודים נקרבו שתיה באמת מד-חפק בתערה: תחילת אמרתי כי סימני הרבה ישתי בחדרו, ימים רבים היה גם משפני בדירותם, שלו ושל משפחת צ'יב, שישבו בצוות שתים-עשר שנים רצופות. כן, ימים שהייתי בטל אביבה וחברותה היינוי מאכלי-

שתחור מידי שם לא היה שופע מריבוי, באו תוך אותן הפהים שהיטו על ארונות הספרים, ארון האגדים, החלוניים והשרד אפלולית-ערביים. אם אזכיר את שולחן הכתיבה שבמאצע החדר, שולחן קטן ליד הקיר, מיטה שבפינה ושני כסתות — דרי שמייצתי את כל מערכת הרהיטים והכלים. ועם זאת לא יצד האוטר: תאנים. כי לא הייתה כאן בריחת לבדיות. מי שקרה דבריו ידע, שלא בלבד הקולות הגזלים במרשות הרבים הגיעו לחדרה אלא גם אוושות האנאה ושביריה-הגמגים האובדים חדרי-תר בסימטה נידחתה, בצריף בודד. הוא בחדרו הקטן היה יותר מעורב עצם רוב בריות וגדרותיהם מתריסר עסקים הטסים במופשט ממיטנג למיטינג. مثل לתא הטלפונים שבבית הדואר שכל מה טהו מופרש יותר ובдол יותר מהאר לתוכם קוני הבולטים ושולחי הטלגר-מות ושאר הקולות המקרים — הוא קולט בבירור יותר ובצלילות יותר את קולו של האדם הרחוק שאתה מבקש לשמעו.

הרבבה ישתי בחדרו, ימים רבים היה שאמיתically מתחזקת, הצער הוא במתה שהתחמות-התורה מוכיחה, שאין מפלט מן הבזירה. ביקשתי להרחב דברוג, הס-פר זיד. הגיע לא הייתה שחשבי דותי האדוקה התגשה בהסתיגות הנרצה מכמה מעיקרי התורה. כמו שסירב לשתי עצמו בטוילים המרתדיים, שתורת זו עשתה לכמה מוחזקת גודלים של החיים, המדע, הדת. אבל עיקר חשיבותו נראה לו בה שעורה לו לחיצת הצנור החמור של עצמו, להכיר בנפחלי היצור וחיפוייהם ולבושים את מידת הדין הנמתקת על מוחבאי עצמו לפתח-הבנה של נפש זולחה. אם יחד ואם ציבור, בשיחות אלו היתי משעשע בספרות החביב עלי — שעשויל הלשון כבבואה הנאמנה ביותר של מגנוגני הונש. פעם אחת עוררתי על חילופי האותיות הגורמיים לו לחשד שidea שווה. העירוזים: ושם באמת החשד הוא איבר של השותה, לפחות גודל התריסרים בפניז. אמר: בעצם כלל בפ-

- עמלות ממחבוא האויב שסתדר לו בנות מאחורי שומרי המבצר. לא כמעט אשםה הדתעלמות זו, שהמבצר ותבקע עם מלחמת העולם ונחפור כמאלי בעלות עליון הדזיניגיסתחנים של דורנו.
- ד.

דאייתי בעתונות הלווזית הודעה על טיפורי של חסיבות — למדתי שלא להתר פלא, כי אותה שעה היה כבר מונח על שולחנה. מובן, הרבה סייעה לו בקיומו של שימוש בחמש הלשונות העיקריות של אירופה. משחרtgtי לראות סופרים ועסקנים מן היישובים הראשונה ואני פרט נסתם על ספרות העולם החיה והט מכרסמים מקרון שמורתו, שגט היה אינה משופעת ביותר בעשרותה — הייתה לי הערות הדרכה של כבוד האיים המער

סניליות הם, אך זהוי מלה. אנה, קרא בעיון את הפרק בעניין טיליפאתי. לכארה עתה השערה ובאמת זה מדהים. אדם הורס את עצמא, את עמלן.

אילו פעמים חזנו לדבר בפרק זה, שהוא כאמור מוסגר בספר. עניינו, כידוע, במידה שפּרְזִידְנֶסְטַן לו באנגליזות אלטנְטִיבָה — אבל כמה לוקה הערכה זו, אם איינְה יודעת על איש החמדות, סגולתְרִיךְ אַדְמָן כגיליה הצנורע מעבר לרשوت הרדי בים יונינְיה. אם איינְה ידעת כי היה

טיט המוריקים ביסודות היסוד. ולא עניין של הבניה היה כאן אלא של ליפוט. אילו פעמים חור על מה ששמע בשם מסאריך: רבים תמהים שניי שטופ בקריאת רומנים, אין השיטים האלה יודעים, שאפילו כמדבאי אני לומד יותר מroman אחד מאשר מ敞开 שיחות עם קורפוס דיפלומטי. ובאביבו דבר בשם אומרי לא שכת להוסך: כמובן, מוטאי טיס מוטאנדים.

היה, למשל, ויכוח בעניין "סרגנט מעת לכאן ולכאן. אולם, כנראה, גזירת החקיקים שגילה לא חסה גם עליה. גרישת" לארנולד צויג. הספר אז בפסגת פרסומו, ביהדות אנגליה. אך דבר הוא לא דין בעצם-ההשערה וערמה לאמתה, אלא במקרה נדחם לראות כי ריו היו מדיסוננס באחת טומפונית מה הקטנה היה מסחר וEMPLAT נוח לעדר של גרישת, אדם חרושי כולה בדירת רב חסדים, שנמלט בסהה. כמה שיטים מובנים מאליהם, לרוב גם מבעלי שהגמוי לים ידעו שיזו בכך. אם אינה יודעת כי אחרי ארון, בשורות הרוחקות, אלכו עשרות, מאות שעילו להם בשעת מצוקה חומר ו אף מציל. אם אינה יודעת כי הוא העני בנכסים, הפליטאי, שהכנסתו הייתה קטנה משל פקיד קטן בנק קטן, הצל פרנסות של אנשי בינוונם שמטת ידם, עשת את האמניות אשר רחשו לו מוסדות ואישים משענת לחץ תלמיד חכם, סופר מחrafted רעב. אם אינה יודעת ריצותו להציג פועל ממש, אם אינה רואה אותו כשהוא גוחן על מידעה ואומר, בתשלוח מבוישת: יש לי אליך בקשה קטנה

מה הנפש פקע כות הבהיר שלו נימן עקומהית אחת. דרך תיאור זה הוביל לעת זקנה בעצמו את אויבו לבתו. והרי לו דרכם של סחרדים אוסף ויזמים שנטלו שם, ליוור או איציק, ברכיו אותו אחת ההלכות גדולות שלמד מרבינו בקבוסה ועטרו בפאות והרי אדם מיש' וזה היא חובת התשגה המכפdet על הקיד ראל. הללו היו חמימים והסתפקו בשאflat. ואננו עתים היה מספה, שהוא לנונה של מלכוש, ואילו עתה, כשמבק' מתחבט בקטנה. שמע — שאל פעם אחת — כיצד, למשל, תברר דבר זהה מסדרתי אמרתך לדפוס מאמר של סופר. זה היה של פטייקה ובנינה המדומה והרי אמר קל, געים, מן הסוג החסר לרוב אבסטראクト קלסי של הרוסטיישע מענגי בזטוניג. בדרך תביתה נשכח מני שם טאליסטעט. בקיצור: זוּת, הגינויי על הכתוב וכל יגיעתי להעלותו על זכרי לא אם מותבו כיוון או לא כיוון

היעילות רק למחורתה, בבואי לمعدכת, למילכו האמת בתיאור דמות הרוסי או נטלי את כתבי-היד וראיתי שמחברו הגרמני לא נראה לי כעיקר. חשבות אשר ביי לין. כיצד שכחתי שפה מכך נראהתי לי הפרשה עצמה — אולם נשחת משפחתו והוא שני שלישים ממש ממש אדם נרצחים, נפצעים, עמלם נשחת, פחתי בקשת לייפטר בהערת של בידר שנות תרבות, הכליה חונגת מלוא חותת הדעת, דחק בי שאшиб בתלכתה. תרועה רעל רקע-אימאים זה בולט כמרכז השטטתי: התשובה קשה לפוי שאיני המרכזים עניינ-אורלו של איזה שכור נפש את המצע הנפשי, אך דרך סכימה מלחמה שפגעה בו שגחת-בית-ידין העולה יודע זדון. בגורל יחיד זה כאילו מרכנו כל יש כמה שתחים לביאור. ספק בכובדי ראש ספק בליצנות המשכתי: רצונך מצפונו של העולם והתאם, שנעשה הגור רל הזה כסמל לכל העיות האיום אתה יכול לאחות בבייאור של קנאת, רצונך אתה יכול לאחות בבייאור של שבמלהמתה מכל העברים. הרבה שבחים נקמה על סיירוט-השם. חזק: ואות ערמתי על הדונקיזוטות של בריטן אדיפיות שכתחז ראיית השטטוטי לא הרואה עולם מלא בחורבנה: אמר עלתה בידי, אמרתי כבעל כrhoוי: רצונך הנפש האחת נראית לו געלת על כל את אוחז דרך ביאור שנשכח ממק כאילו בה צידוקו האחרון של העולם האפשרות של הפרדת אם מפנה המגולל באופר ובבדמים. אורם כל הסני (בליגן+סון), אך כל אלו סכימות והכל גוריה לא הוועלה לי. עתה אמר כמעט בעקבות: זית.

לאורה עלולה להשתנות הערצתה התדי אינו שוב בן חורין. העיר: הרי אנחנו מבריע זה הוא סיפורו של הגור, כי לפניו וצוטה מתונבלים לשתק את מזוזת דמן יודיעים, כמה הנמשך להשליה פועל שntagיר היה פוקדו בחלומותיו זיד אלום שעט שחיינו נתנוים איש באנסו (האימרה: הרי אנחנו יודיעים — ואמר לו, שהוא אביו זקנו — והשאר למדונו המסויים, תית כובד המלחמה נגר מקרוב, כלומר, על השם, ולא על היהת חורת פעמים הרבה בשיחות ממש כמסופר באגדותיהם וגם בדברי בשער הפרוז לחווית על שכמו בלבך, בא מעם זה, הדגשתו זו היהת חשובה וכונתה לרמזו לבית מדרש אחד בפסיכר סופרים. לימים שבתי ברפורף לסיפור הרחוב כווער ובו משוטט תגר תאחד עניינו ודומת עלי, כי נזכר בה רישום לוגיה (ותורת היצרים). אדרבא, כשיט אל מלחתה פנימית, סייר עד מה נפצע

אר משחוכרתי את הסתלקותו העברית
ותוננית מ"דבר היום" במושאים נספחים
ראוי להעיר, כי פעם אחת כמעט שיצא
מנדרן. היה זה לאחר פטירתו של ביאר
ליק. סיפרתי לו רוגאי: מטענה רוסטת
המשמעות המרת מינא ובאותה לבצרת,
שהיתה אותה שעה כרוב בתים בישראל,
כבית אוננים. מצאתי ארבעה גראפר
מאנים נואלים, שהביאו כבר חרוזין
הפסד שבישלו בחטיפת. אמר: למת
תרגת לזכם? עניתי: הנה. אמר:
האמתינה לי שתללו אינם מסוכנים. הם
יבאו המשקרים בקשרון, ומפנייהם צריך
להזהר מפני אש. התלויה השביעתו
מרוריות. היה בשורות הראשונות. סיפר:
תאר לעצמן, שהיתה שם השמנת שלגנו,
ובן, שלא ראה חובה לשחוק. דיברה
ועל מה דיברו? על חלוקת השורות. הם
ראו עצם מקופחים לפי בכודם, מעמדם,
אחד, סופר מפורסט, לא פסקה קובלנותו;
על פי איזה סולדים-מלחמות ותגionו ניתנה לו
שורה פלונית. סיפר הדברים ברוב צער
על חילול הכבוד, על יראת-הזרמתה
שאיננה. למחרת, כמדומה, נתפרקתה
ב"דבר" רשותה בשם "עדת ביאליק".
נתעוררה עליה דעת רביהם. לא ידעת
מחברת, כלומר, לא ידעת שהיא מחברת,
כי חותם באות שלא כמנגן ודומני שלא
חתם כך אלא תחת הרשיטה הוא בלבד.
עיקרי הרשיטה הייתה בהבלטה, כי זואי לא
חשפה הרגשות-אבל בהמניהם הרביט
שנהרו אחרי המיטה, אבל פיסגת-האבל
היתה בשעה שהחטוניים נסתלקו וליד
הAKER עמדה חבורה שלא הייתה רבת-
קוח? הבנתי לכוונתי השאלה והייתי קצת
במבחן. ניסיתי תשובה שלא כלבי
ובכלבד להשתחט מנוקודה רגישה זו. אך
הוא כאילו חפסני וחור ואמר: הנה גרא
CMDOBKOT. אף הוא ביקש לאזד לענין
אחר, שאל, אם יש הרבה אגדות על
גדולים וקטנים שנשבו לנכר ואביהם
ובבודהיהם. מדובר לדיבור סיפרתי לו
מעש וראיתי שאין יודע להסתיר
התרגשותה כדרכו החדר מעט, כשהראשו
שחוכרתי את המוטים כדרק-יגלגולו
בסיורו חתום והנحمد של פיארברג
שהיה יודע לו. הוסיף מה שנאמר
כמדומה בשם ר' יעקב עמדין, שאם נטול
מולחת. ק哉 שבא בני-ארבעים ומעלה
לו לתינוק ונגדל פרוש ובдол מכל אדם
ומקולו ולא ישמע כל שפה ולשון סופו
שיתחיל מאלו לדבר בלשון הקודש.
פאל מיר מילה. ומשגoidר התפרנס בדור
הה-מיגיעיכפו והטייל על עצמו כמה וכמה
מצאות — צם ערב אפשר היה לראותו
בשונן אך נפלא. העניין הרבה שגילתה
בבולדיביזה זה אפשר נסתירה מאחוריו
מתנפנפות, והוא נושא מים לבתי הכנסת
והקליזין, או עומד בימوت שלגים בחצר
רוחיהם ובוקע עצים לתוכיהם ובערבי
שנטלטל לנכר לסתו שלא זכו רביהם
כמותו, שאבדו לעצמה לדרכו, אפשר געם לו
שבתה גניעת. והנה עמד יום איום לעיר
וישביה — בברקו של אחד מיימי
אביינס בא חילז'רים, החרב כמה וכמה
היקר בתדר-המתים הקטן שבchezד בית-
ההולמים בפתח-תקתת. עמדנו כולנא
שבעיר היה ספונים יהודים ומפוזדים
שעבדנו שנים במחיצתו, ודומה היה עלי
שהוא ביחסו אומלל, לא עוזר לצאת להציג
היינו נחבים במתרפם, אחד אחד עסק
באיבנו והוא דוקא שיזרונו לקיים את
ומצא רחובות עיר היה — הנר. האמנם
לא ביחס קחילה שלימה?
מסופקני אם התייחס שומע את המלה:
התרשםתי, אילילא תוספת-הפרט שנראה
ונוגם הוא מודעת, שהופיע בהשלמה

האיש לכתחוב ותוחמי-כתיבתו רבים היה
ומי שראה שפע זה וידע עד מה נושא
הכתביה ודיונה כרוך בגלגול-היטים,
אפשר לומר בגלגול-הכרוניקת, יכול היה
להפתות להגדלה: מלאכת ידעת הכה
מים בעיניהם שאמרו בקריזת-ימימה:
עט נובע. בא סוף הפליל לעיני כל אוד
יקרות על תחילה ואמציאותו. הרי סופי
— שיש מאות מאמרי במדור השער,
ש-הומין"ו אותו מיד שרי-האיבת ותפורי
ענות שביקש לטבענו בנהשלו — שיש
מאורים מאורים אלה מorigashת בהלל
אחדות-ההולם של הלב המורתה והשבר
ומזוקת כולגא, מוגש בהם המתה הגבהת
של הלב שאין לאחריו אלא אותו ליל
יסידים של חיים מתפלצים בבית התה
ליהם בפתח-תקות. הוא הלב שפירנס כל
עבדתו ושהיפה על פרפוריו ביריעתי
הגינו הצלול והשקף, בפשטו-המודים
של הקzin האפור. לא בכדי נמצא במדור
בך לשולחנו הקטן הסמור למשתה, שיר
של ש. של ש. שנדרס ימים מעטים לפניו
מיחו ושבו מצא כנראה, הד לנפשו:
שעת אפשר אקסו. וכי בפיג'ר תעפות
אם ירד ורעד עפדו עולם זקלאו עד כסוד.
בקה אפח בו. אפוא, ובאם יתפרק ענה לי
בקאב נשוך פגקל-סו ענוני, פיי, ענו

‡

ולענין העברית שלו, הוא היה אומר:
העברית העלובה שלו. ואמרה זו, ההברה
שהביאתו לאמרה זו, היהת לו מוספת
עיבוב על רוב עיכובי. לא הייתה מוחמאל,
שנות לו שאין לו העדר של מירשת
לשון, שהוא בחינת אוצר שומר לרעת
המלחין. עמי מושבון ברה... אט-הוואה

עליה. אין מאמין בכך — אם האוצר שומר לרעה לא בו הקולר תלוי, אלא בבעלין. וכך נזקנו, שאילו היה הוא שליט גמור במכנני הלשון, היה זה אונדר שומר לטובתו. אני שומע רוסית, אך סומך אני על קוראי דבריו שכתבתם בלשון זו, שידעת להפליא, שכל הסגולות שתהיי בדרך כתיבתו העברית, שנעוזר, כמובן, ממיעוטה ה-אוצר, מצויות גם בהם בתוספת־ונוף, שהרשו רב הוא עצמו נשא לבו ללימוד — לעשות את חופשיותיו קודש להפטקת ידיעותיו בעבי רית. הנה. קטע ממכתבו לפני ארבע שנים: «לצערי הרבה לא יצא לי עניין העברית כשם שרציתי.ימי החופש שלי בזבוזתי בנסיבות בארץ (ובחוץ לארץ, אם וסכים), שעבר הירדןאמין לא שלנו), לשבועיים התגלרתי למוואה, אחר כך קיצרתי את זמן חופשتي בשבועיים, וכך כל התכנית נחרשת. אולי בכל זאת תבוא שעה — ». שעה זו לא באה, כי מנת יומו הייתה גדולה וധוקה עבדה זאת חופשיות היה מכך, ממש דרך שיטת. מילא הצעטמצט על מה שקרה לו בלשון מחר עבודתו קריאתו הרבתה, כתיבתו הרבה, שמייתו הרבתה, דיבורו המעת. כשדיברנו פעם אחת בעניין זה, אמר: אבותינו הוקנים נסעו בעגלות ואנו בריכבת ובוי אתה מוצא את ההיפך. אמר והזיא פשרו של אורי זונן ר'.

וזה, צד פאדי, שהוצרך להציגו בargin
וכלי חפירה דיליט מדי.
שאילו נמצאה לו הפסקטיביות בין
עמל לעמל לקיים חפצו ש"יצא לו עין
העברית כפי שרצת" לא זו בלבד שבוי
טויו היה נשכלה, לא זו בלבד שנפשו
מעוטת-הנחתה היתה מתנהה לאור תענגג
אמתית, אלא שהיא גם נפטר מביטול
מיותר, מיותר לחולטין, שהיה בו לגביו
מי שפטו אותו והוא משמשו יותר
מכפי שיש בו. בביטול זה עיות את
עצמם, ירכח את החובה לשקלול
לגורזון, ליפוי איקות-המאמצאים
דור ולא לארלוונ' מה שזכר בשיחת
ברוכיב להיזט הרץ ה-השניה שסימנה
של אקסטראר